

ЮНАЧНИЯТ ЮРИВАКА

Превод от японски: Красимира Маврова, —

chitanka.info

Имало едно време един придворен министър на име Кинмицу. Тъй като дълго време нямал деца, един ден той отишъл в храма на богинята Канон, за да се помоли:

— Моля те, милостива Канон, дари ме поне с едно дете!

Тази негова молба била чута и не след дълго в къщата на Кинмицу се родило детенце — едно мило малко пухкаво момченце. Родителите му го нарекли Юривака и се грижели нежно за него.

Когато пораснал Юривака се прославил като силен и смел воин с добро и честно сърце. По-добър стрелец с лък от него нямало. Неговият лък не бил обикновен. Той бил дълъг 2 метра, а стрелите му — един метър, но Юривака можел съвсем спокойно да стреля с него. Нямало цел, която да не можел да улучи.

— Юривака е най-добрият стрелец в страната — говорели хората за него.

Славата на Юривака бързо се разнесла из цялата страна и скоро той получил високия пост придворен министър.

В това време страната била нападната от неприятелска войска. Войните — самураи смело се сражавали с неприятеля, но враговете им били много силни и те не можели да ги отблъснат.

В разгара на битката се появил Юривака със своите войни. Всички те били много силни и успели да разбият вражеската войска.

А когато враговете се качили на корабите си, за да избягат, Юривака и войниците му ги последвали със своите кораби.

Но във войската на врага имало един магьосник. Чрез заклинание той докарал облак, от който завалял ситен като мъгла дъжд точно върху корабите на Юривака.

Този дъжд бил вълшебен. Той скрил слънцето и над морето паднал мрак. Не можело да се познае нито кога е сутрин, нито кога е пладне. Лунната светлина също се губела сред дъждовната мъгла.

Моряците не знаели накъде да поведат корабите и затова всички дълго се носили без посока по широкото море.

Юривака страдал много:

— Да потърсим помощта на боговете — най-сетне казал той и отправил гореща молитва за помощ към японските божества.

И се случило чудото. На четвъртия ден дъждът изведнъж престанал.

От изток задухал приятен вятър и разгонил облаците. Морето се прояснило и неприятелските кораби отново се появили.

— Виждам ги, виждам ги — извикал Юривака и пуснал една еднометрова стрела от големия си лък.

Неговите войници също били много добри стрелци. Без умора те стреляли и стреляли. Нападателяте били повалени от стрелите, а корабите до един се запалили и потънали.

След като унищожил враговете си, Юривака въздъхнал:

— Много съм изморен. Искам малко да си почина.

Придружен от двама свои слуги, братята — Джиро и Сабуро, той се качил в една лодка и се отправил към малък остров в морето. Островът бил покрит с мека зелена трева. Юривака се отпуснал върху зеления килим и заспал.

Тогав по-големия брат извикал тихо по-малкия и му казал:

— Сабуро, хайде да отидем ей там!

Двамата се отдалечили от спящия Юривака.

— Сабуро, ти би ли искал да станеш богат и известен като нашия господар Юривака?

— Много бих искал, разбира се, ако беше възможно. Но ние сме само войници и никога не можем да достигнем до такъв висок пост.

— Това съвсем не е така. Ако поискаме, можем да станем височайши особи — казал Джиро и хитро се усмихнал.

— Какво трябва да направим, за да стане това? — попитал Сабуро.

— Пречи ни само Юривака. Сабуро, искаш ли да заемем неговото място. Да станем министри.

— Братко — промълвил Сабуро — ти имаш в главата си страшни мисли. Как така ще станеш министър?

— Така. Аз твърдо съм решил да заема мястото на Юривака. Ти също ще ме подкрепиш. Ако не се съ согласиш, ще си изпатиш — казал Джиро и замахнал с меча към брат си.

Сабуро отскочил назад:

— Моля те, почакай!

— Е, с мен ли ще бъдеш или не? — попитал Джиро, размахвайки меча.

— Съгласен съм, съгласен съм. Ти ще ме убиеш, ако не се съглася. — И като нямало какво друго да стори, защото бил страхлив,

Сабуро се подчинил на брат си.

— Но не искам да убиваме нашия господар. Нека вместо това, да го оставим тук на този остров. Той е доста навътре в морето и Юривака няма да може да се добере нито до Цушима, нито до столицата. И ще стане точно това, което искаш ти, братко. Съгласен ли си?

— Да го оставим на този пуст остров? Може би това също е добро решение — казал Джиро със зловеща усмивка.

Двамата свалили доспехите на Юривака и взели шлема му. А той бил заспал толкова дълбоко, че не усетил нищо.

После се качили в малката лодка и се върнали при другите войници.

— Случи се нещо ужасно. Когато плавахме към острова, неочаквано ни нападна неприятелски кораб. Господарят падна прострелян в морето и потъна — това казал Джиро на войниците на Юривака и като извадил доспехите и шлема му, заплакал със сълзи.

— Ах, какво нещастие, какво нещастие. Той беше толкова добър — завикали всички, истински нажалени от това, което чули.

Като се завърнали в столицата, двамата братя започнали да представят подвига на Юривака за свой собствен. И така Джиро успял да стане министър. Сабуро също получил много висок пост.

Оттогава двамата братя често се разхождали горделиво из столицата.

Щом жената на Юривака видела двамата братя, тя винаги избухвала в сълзи, защото те ѝ напомняли за нейния мъж. След като съобщили за смъртта на Юривака, всички техни слуги се разбягали и при жена му останал само един сокол, който бил любимец на Юривака. Този сокол се наричал „Мидоримару“.

— Ах, Мидоримару — говорела му младата жена — Джиро казва, че Юривака е паднал в морето, но това ми се вижда много странно. Ако е паднал в морето, защо си е оставил доспехите и шлема? Дали пък не е останал жив и сега да е някъде надалече. Ти как мислиш?

Мидоримару кимал с глава, сякаш искал да каже: „Така е, така е!“

Един ден жената на Юривака приготвила голяма оризова питка „о-мисуби“ за храна на сокола и я сложила в кошничка.

Неочаквано Мидоримару взел кошничката с клюна си и размахал криле.

— Мидоримару, къде отиваш? Върни се! — викала жената, но соколът не се върнал. Той се издигал все по-високо и скоро се изгубил от погледа ѝ.

Дълго летял соколът. Накрая стигнал до един малък остров, навътре в морето. Това бил същият остров, на който бил изоставен храбрият Юривака.

Юривака бил жив. Но дрехите му били вече изпокъсани. И бил отслабнал много, почти само кожа и кости, защото на острова нямало нищо за ядене. Той събирал различни растения, миди и с това успявал да залъже глада си.

Всеки ден той гледал натам, където се намирала столицата и неговият дом и повтарял: — Искам да се върна в столицата! Искам да се върна!

Мидоримару кацнал близо до своя господар.

— Мидоримару! Това си ти? Как ме намери? — останал много учуден Юривака, взел в ръце сокола много радостен, че го вижда и го прегърнал.

После видял оризовата питка и тъй като много отдавна не бил вкусвал нищо, приготвено от ориз, тя му се сторила най-вкусната питка, която някога бил ял. Като се нахранил, той откъснал няколко поголеми листа от едно дърво и написал писмо на жена си.

— Мидоримару, знам, че ще ти бъде много трудно да прелетиш отново това голямо разстояние, но, моля те, занеси това писмо обратно — казал Юривака на сокола си.

С едно стебло от трева той завързал писмото за крака на сокола. И птицата полетяла обратно към дома на Юривака.

Като прочела писмото, жената на храбрия юнак се успокоила. От този ден нататък Мидоримару много пъти отивал до острова и се връщал в столицата, като носел писма и храна. Така изминала една година. После още една. Настъпила третата.

Точно тогава в столицата се появил странен мъж. Той бил облечен в изпокъсано кимоно. Лицето, ръцете и краката му били мръсни, като на истински скитник. Само очите му били ясни.

Хората от столицата щом го видели, го сочели с пръст, смеели му се и му викали „глупак, глупак“.

Един ден в столицата организирали състезание по стрелба с лъкове. Много войни искали да премерят сили и да покажат своето майсторство.

Двамата братя — Джиро и Сабуро се били качили на една висока трибуна, за да могат да гледат от там състезанието.

Дошъл на състезанието и беднякът, когото всички подигравали. Той гледал войниците и на висок глас говорел:

— Никой от тях не може да стреля добре. Тук няма нито един изкусен стрелец.

Джиро много се ядосал:

— Доведете ми онзи дрипльо! — заповядал той на слугите си.

— Ти обиждаш състезателите. Можеш ли поне да стреляш с лък? Ако можеш, защо не опиташ да се състезаваш с тях? Нека те видим тогава — и той дал на бедняка лък и стрели. Дрипавият мъж се усмихнал. Взел пет стрели наведнъж и ги счупил без усилие на две.

— Този лък е много слаб за мене. Нямате ли по-здрав? Иначе няма да се състезавам.

— Вървете да донесете онзи лък! — заповядал Джиро на слугите си.

И слугите донесли взетия с измама двуметров лък на Юривака и еднометровите стрели. За обикновен човек било трудно дори само да го държи.

— Ето това е добър лък — казал беднякът. После опънал тетивата на железния лък и сложил стрела. И неочаквано за всички той насочил върха на стрелата към гърдите на Джиро.

— Какво правиш? — Джиро пребледнял и се отместил, но върха на стрелата го следвал.

— Слушай, Джиро — гласът на бедняка прозвучал застрашително. — Виж добре лицето ми. Аз съм Юривака. Ти си подлец. Измами ме и ме остави на онзи пуст остров, за да станеш министър вместо мен. Но аз останах жив, Джиро. Помогна ми един рибар и аз веднага дойдох в столицата. И сега ще изстрелям тази стрела в гърдите ти.

— Почакай, почакай! — викнал Джиро. Поискал да избяга, но се спънал и полетял от високата стълба с главата надолу. И се пребил.

Неговият брат бил изпратен на заточение и никога не се завърнал оттам.

А колко се зарадвала жената на Юривака на избавлението на своя мъж!

Рибарят, който спасил Юривака, получил голяма награда.

А самият Юривака отново станал министър. Всички били много доволни, защото той бил добър и милостив към поданиците си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.